

γιδοφάγος ό, ένιχ. γ'δουφάγους βόρ. ιδιώμ. γ'δουφάγης Μακεδ. (Γήλοφ.)

Έκ τού ούς. γίδι και τοῦ -φάγος και τοῦτο ἀπό τὸ θέμ. τοῦ άορ. έφαγα. Πβ. Γ. Χατζιδ., 'Επιστ. 'Επετ. Πανεπ. 7 (1910-1911), 46.

'Ο τρώγων κλοπιμαίας αἶγας ένθ' άν. Συνών.βλ. εις λ. γιδοκλέφτης. Πβ. άρνοφάγος.

γιδόφιδο τό, Πελοπν. (Μεσσην.)

Έκ τών ούς. γίδα και φίδι.

'Ο όφης Δενδρογαλή ή έλαφρά (Columber levis), τής οίκογ. τών 'Εχιιδών (Echiidae). Συνών. βεργολάζα, δεντρογαλί.

γιδοφόδρα ή, Μακεδ. (Νάουσ.)

Έκ τών ούς. γίδι και φόδρα.

Λωρίς αἰγείου άκατεργάστου δέρματος δια τήν περιένδυσιν περιλαιμίου, λαίμαριās, τών άροτριώντων και τών φορτηγών ζώων.

γιδοφονιάς ό, Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. γ'δουφονιάς Εὔβ. ('Ακρ.) κ.ά.

Έκ τών ούς. γίδα και φονιάς.

Γιδοκλέφτης, τὸ όπ. βλ.

γιδόφουσκα ή, άμάρτ. αἰγιδόφουσκα Κρήτ. (Κίσ. κ.ά.) γιδοφούσκης ό, Κρήτ.

Έκ των ούς. γίδα ή γίδι και φούσκα.

'Ο μύκης Λυκόπερδον τὸ τών βουκόλων (Lycoperdon bovista), τής οίκογ. τών Λυκοπερδιδών (Lycoperdididae). Συνών. άχερίτης, άχερομανίτης, άλεποπορδή, άλεποπούρδι, γαιδουροπόδαρο, λαγομάννα, λαγόρχι, λυκοσφούνα, πορδομανίταρο, τσιλιπόπορδα.

γιδοφούσκι τό, 'Ιθάκ. Πελοπν. ('Αναβρ. 'Αρν. 'Αρκαδ. Βαλτεσιν. Βασαρ. Βραχν. Γαργαλ. Δίβρ. Ζελίν. Καμίν. Λεῦκτρ. Λογγ. Μαργελ. Μεσσην. Παιδεμ. κ.ά.) γιδοφούστσι Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Λεῦκτρ. Οἴτυλ. Πλάτσ. κ.ά.) γιδοφουστσί Πελοπν. (Καρδαμ. Λεῦκτρ. Πλάτσ. κ.ά.) γιδοφούστσι Πελοπν. (Οἴτυλ.)

Έκ τών ούς. γίδι και φουσκι.

Μεγάλη κατὰ τὸ μᾶλλον ή ήττον ποσότης αἰγείου «χωνεμένης» κόπρου, με τήν όποίαν λιπαίνουν τούς άγρούς ή τὰ καρποφόρα δένδρα ένθ' άν.: "Ερριξα γιδοφούσκι 'ς τὰ ξινά μου και λυσσάξανε 'ς τὸ λειμόνι (ξινά = λεμονιές, λυσσάξανε 'ς τὸ λειμόνι = ειχαν πολλά λεμόνια) Γαργαλ. "Ερριξε γιδοφουστσί 'ς τὸ χωράφι Καρδαμ. Κουβαλοῦσε τὸ γιδοφούστσι όλη τήν ήμέρα Λεῦκτρ. 'Ανακάτεψα τὸ χῶμα με γιδοφούσκι και προβατοφούσκι και στερνά τό 'σπειρα τὸ χωράφι κουνκλοφάσουλα (άραβόσιτον και φασόλια) Μαργέλ.

'Η λ. και ώς τοπων. Γορτυν. Πβ. άλογοφούσκι, προβατοφούσκι.

γιδόχαρος ό, Εὔβ. (Κάρυστ.) Πελοπν. ('Αρκαδ. Βαμβακ. Δίβρ. Παιδεμέν. κ.ά.) γ'δόχαρος Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν. Περίστ. κ.ά.)

Έκ τών ούς. γίδι και χάρος.

1) 'Ο οίονει χάρων τών αἰγών, ό κλέπτων, έξαφανίζων και σφάζων τὰς αἶγας, ό διαβόητος ζωοκλέπτης Πελοπν. 'Αρκαδ. Βαμβακ. Δίβρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν.):

Αὐτὸς εἶπ' ένας γ'δόχαρους! Δέν ἀφίπ' γίδα νὰ βιλιάξ' Αἰτωλ.

2) 'Ο άγριος ώς πρὸς τήν μορφήν και άκοινωνήτος άνθρωπος Εὔβ. (Κάρυστ.) Πελοπν. ('Αρκαδ. Βούτσ. Δίβρ. Παιδεμ. κ.ά.) Στερελλ. (Περίστ. κ.ά.): "Ηρθε και τὸ παιδί τ' 'Αντρίκου, κείνος ό γιδόχαρος ό Βασίλης, κ' έκατσε πολλιά ώρα 'ς τήν πόρτα μου και με 'ποσκόλησε Δίβρ. Μοῦ 'ρθανε προξενιά νὰ πάρω 'κείνο τὸ γιδόχαρο τὸν 'Αρεστείρη (= 'Αρτεσείδη) Παιδεμέν. Δέν τοῦ παίρν'νι οἱ τσοῦπισ γιατί' εἶνι γ'δόχαρους Περίστ. || Παροιμ. 'Απ' τὸ γ'δούχαρον βιλιάσματα θ' άκούσης (οἱ άγενεῖς και άξεστοι δέν άποβάλλουν τὰς συνηθείας των) αὐτόθ.

'Η λ. και ώς παρων. Εὔβ. ('Ακρ.) Πελοπν. (Βαμβακ.)

γιδοχόρταρο τό, ένιχ. γιδουχόρταρον Μακεδ. (Μικρὸ Σούλ.)

Έκ τών ούς. γίδι και χορτάρι.

Εἶδος φυτοῦ τής οίκογ. τών Συνθέτων (Compositae), τὸ όποῖον άποτελεῖ ευχάριστον τροφήν τών αἰγών: Τὰ φύλλα τοῦ γιδουχόρταρον ἀπ'κάτ' εἶνι σὰ μακιδονήσ'.

γιδόχορτο τό, Πελοπν. (Κλειτορ. κ.ά.) — Λέξ. Ψύλλ.

Έκ τών ούς. γίδι και χόρτο.

1) Τὸ φυτὸν 'Ιάσμινον τὸ θαμνώδες (Jasminum fruticosum), τής οίκογ. τών 'Ελαιιδών (Oleaceae), τὸ όποῖον, κατὰ τὰς λαϊκὰς άντιλήψεις, θεραπεύει τὸ γιδόπονο τών ανθρώπων, ήτοι τὸν ψευδάνθρακκα. Συνών. βλ. εις λ. γιδάρι. 2) Τὸ φυτὸν Αἰγίλωψ ό ώσειδής (Aegilops ovata), τής οίκογ. τών 'Αγρωστιδών (Gramineae) Λέξ. Ψύλλ.

γιδοψάλιδο τό, 'Ανδρ. Πελοπν. (Βασαρ. Βρέσθ. κ.ά.) γ'δουψάλ'δον Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καρπερ. Τριφύλλ. κ.ά.) Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.)

Έκ τών ούς. γίδι και ψαλίδι.

Ψάλις ή όποία χρησιμοποιεῖται δια τήν κουράν αἰγών ένθ' άν.: "Εχασι τοῦ γ'δουψάλ'δου κι χάλιβι νὰ τό 'βρη (χάλιβι = άναζητοῦσε, έψαχνε) Γήλοφ. Για νὰ κουρεύ'ς καλὰ κι άγλήγουρα, χρήζιτι καλὸ γ'δουψάλ'δον νὰ κόφτ' καλὰ Δεσκάτ. Συνών. προβατοψάλιδο.

γιδόψειρα ή, 'Ηπ. (Δωδών. κ.ά.) Καστ. Κέρκ. (Αὔχιόν.) Μαθράκ. 'Οθων. Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Παιδεμ. Σιβ. κ.ά.) γιδόψ'ρα Θεσσ. (Μεσοχώρ.) γ'δόψ'ρα Θεσσ. (Κακοπλεύρ. Καλαμπάκ. Μαυρέλ. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Τριφύλλ. κ.ά.)

Έκ των ούς. γίδι και ψείρα.

Εἶδος φθειρός ή όποία παρασιτεῖ εις τὰ σώματα τών αἰγών ένθ' άν.: "Η γιδόψειρα μονιάζει με τσιμποῦρι και καλιάζει μόνο 'ς τὰ γίδια (καλιάζει = παρασιτεῖ) Παιδεμέν. Τσι γιδόψειρες ρίχνουμε σκόνη, φειρόσκηνη λογιέται (=λέγεται) Αὔχιόν. Χαλεύαμε νὰ βροῦμε μιὰ μαύρη γίδα πού εἶχαμε, κ' εκείνη ἀπὸ τή βολλή γιδόψειρα πού 'χε, έχωνότουνε μέσα τσι γράβες (χαλεύαμε = άναζητούσαμε, ψάχναμε, γράβες = σπηλιές) 'Οθων. Συνων. γιαφούς.

γιδόψωρα ή, ένιχ. γ'δόψωρα Θεσσ. (Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καρπερ. Τριφύλλ. κ.ά.) γιδουψώρα Θεσσ. (Γερακάρ.)

Έκ τών ούς. γίδι και ψώρα.

'Η δερματική άσθένεια ψώρα τών αἰγών ένθ' άν.: Πιάσαν γ'δόψωρα τὰ γίδια τ' Θύμιου κι θὰ τὰ π'λήσ' (= πωλήση) Γήλοφ.

